

O drakovi, který se podíval do studny

I.

V zemi, kde se koruny stromů dotýkají nebe a vítr si s nimi nebezpečně hraje jako moře s vodními řasami, tam, kde pěna oceánu omílá skaliska v divoké hře živelů, žil v jeskyni nad útesem malý drak. Ten si rád hrával s kameny a klacíky, z nichž stavěl hrady a příkopy, o kterých slyšel z knih, ale které nikdy neviděl. Z lesa nosil červené a fialové bobule, kterými maloval po zdech jeskyně a venku se učil létat a šplhat po stromech.

Od dob, kam sahala paměť dračího národa, se o malé draky starali starší, zkušenější draci, kteří již ovládali mistrovství letu, lovu ryb, sběru plodů a také zacházení se svým ohnivým dechem - dračí chloubou, jejíž pochopení a zkrocení se předávalo z generace na generaci.

I náš Drako žil s velkým drakem - Wernerem. Doufal, že se od něj bude učit vše, co potřeboval o dračím světě znát - jak chránit jeskyni, kde shánět potravu či jak ovládat ohnivý dech. Werner ale neuměl Draka učit. Často létal daleko od jeskyně a nechával Draka samotného. Někdy mu dokonce zapomněl přinést ulovenou potravu. V jeskyni býval nepořádek, takže se tam Drako necítila dobře a ani si nemohla jít s někým jiným hrát, protože jí to Werner zakazoval. Drako staršímu drakovi přesto ve všem důvěřoval a stále doufal, že se situace zlepší.

Bohužel se ale stále častěji dělo, že se starší drak zlobil a oheň, který chrtil ze své tlamy, malou Drako spálil. Nejednou jí popálil šupiny tak, že ještě několik dnů ji to místo bolelo, nejednou jí poranil křídlo nebo nohu, takže se jí hůře létalo či chodilo. Drako tak cítil spoustu bolesti a zmatku. Nerozuměl tomu, proč ji drak pálí. Když se v jiných slujích výjimečně omylem stalo, že nějaký drak popálil druhého, vždy se mu omluvil, ošetřil ránu léčivou masťou a ze všech sil se snažil svou chybu napravit a už nezopakovat. Werner to ale nevěděl a ani nic z toho neuměl. Když Draka popálil, neomluvil se, neošetřil rány ani se nesnažil to napravit a nezopakovat. Často ještě pak odletěl pryč z jeskyně a Drako zůstával sám se svou bolestí a pláčem. V hlavě se jí honila spousta otázek: *Proč mi Werner ubližuje? Co jsem udělala špatně? Možná je chyba v mých šupinách, že se tak snadno spálí. Možná mám příliš citlivá křídla. Možná se neumím dost dobře starat o oheň, a proto se na mě Werner tak zlobí. Třeba nejsem dost silný drak a kdybych byl, Werner by mne měl raději a neubližoval by mi. Asi nejsem pro něj dost dobrá...* Každá z těchto otázek bodala Draka do srdce jako lovecký nůž. Těch ran tam bylo občas tolik, že si Drako někdy nebyl ani jistý, zda mu nějaké srdce ještě zbylo.

A právě v době, kdy Drakovo srdce bilo už jen tak tiše jako když se první kapky deště dotknou stébel trávy, navštívila Draka v jeskyni jeho kmotra Frigga. Už dávno ho neviděla a tak ji zajímalo, jak se malému dráčkovi daří. Pamatovala si Drako jako zvědavé, veselého a velmi nápaditého mládě, takže ji zaskočilo, když ji Drako uvítal jen se sotva viditelným úsměvem. Frigga čekala v jeskyni hračky, jídlo a vystavené obrázky, ale všude byl jen nepořádek a na zdech pár již vybledlých maleb. "Promiň," promluvil Drako smutně "nemám tu žádnou vodu ani ovoce, co bych

Ti mohl nabídnout." Kmotra se zahleděla Drako do očí a v tu chvíli pochopila, že před ní stojí smutné dráče, které rozhodně nezažívá spokojené chvíle, jaké by si zasloužilo, protože všechna dráčata potřebují, aby o ně někdo pečoval. Že žije v neobstarávané jeskyni s velkým drakem, který lítá bůhví kde, a o Drako se nestará. "To se neomlouvěj. To přeci není tvoje chyba, že tu nemáte něco k snědku." vydechla Frigga. "Co kdybychom se šli prolétnout? Pamatuji si, jak jsi rád prolétával mezi korunami stromů," navrhla s mírným úsměvem, nechtěla, aby se Drako cítila jakkoli nepříjemně, a doufala, že se letem obě povzbudí a přijdou na lepší myšlenky než na neobstaranou jeskyni. Drako jen pokrčil rameny.

Kmotře to ale stačilo, zazubila se a vrhla se po zádech volným pádem z útesu dolů. Ve vzduchu se otočila, zamávala křídly a už plachtila nad rozbouřenými vlnami oceánu.

Drakovi ta bezstarostnost a lehkost kmotřina letu přišla nepochopitelná. Už si ani nepamatoval, kdy létal jen tak pro zábavu. Jeho tělo mu připadalo v poslední době tak těžké, že byl rád, když nic nemusel a prostě jen ležel na chladné podlaze jeskyně. Kmotra na něj zamávala křídlem. Drako se nechtěl o ničem dohadovat a tak se i on spustil z útesu. Dlouho ale tento kousek netrénoval a tak ho záhy zalil strach. Rychle mával oběma křídly, ale to levé ještě nebylo dohojené po posledním spálením Wernerem, takže rychlý pohyb v něm způsoboval nepříjemný tlak a pálení. Drako se ze všech sil snažil nespadnout do moře, a tak divoce mával křídly i přes pulsující bolest v levé části těla. Těsně nad hladinou křídla zvrátila pád a Drako začal pomalu stoupat. Cítil velkou úlevu, ale hned po ní také přišel vztek. Na zraněné křídlo, na své zranitelné tělo, na kmotru, že ho vyzvala k letu, na sebe, že to lépe nezvládl a vlastně na všechno kolem sebe. Jeskyně, útes, moře, les jako by se na něj šklebily a on, malý drak, se s nimi pokoušel bezzubě bojovat. Drako přistál před jeskyní a kopl do nejbližšího stromu. "Všechno je pitomý. Já jsem pitomý. Kmotra je pitomá." Cedil přes zaťaté zuby.

Frigga viděla, že ji její malý přítel nenásleduje a proto se za ním vrátila k jeskyni. "Drako, co se stalo?" ptala se starostlivě. "Málem jsem se utopil a můžeš za to ty!" obořil se na ni rozzlobeně. "Přiletíš si sem a hned způsobíš takovou věc!" "To je mi moc líto. Omlouvám se ti, nedošlo mi, jak je to nebezpečné. Myslela jsem si, že se ti to bude líbit..." "Myslela sis špatně!" křičel Drako a mnul si nezahojené křídlo. Kmotra soucitně pohlédla na zraněné místo. "Něco tě asi bolí, vid'? To křídlo..? Drako se zamračenou tváří odvrátil hlavu. "To se ti ale nemohlo stát při pádu, zranil ses už před tím?" ptala se ustaraně. Dráče nepatrně přikývlo hlavou. Nečekalo, že se bude kmotra dlouze vyptávat. Myslel si, že když na ni bude křičet, naštve se a uletí.

Kmotra se ale evidentně nikam nechystala a stále na něj upřeně hleděla. "Zranil jsi se při nějakém jiném letu?" Drako mírně zavrtěl hlavou, že ne. "Něco na tebe spadlo?" Stejně zakývání. "Werner tě omylem popálil?" Hlava dráčete se nepohla ani o píd'. "Drako, popálil Tě Werner?" Dráče sklopilo tlamičku a přikývlo. "To muselo moc bolet. Můžu ti to křídlo ošetřit." řekla měkce Frigga a vyndala z cestovní tašky hojivou mast. Vzala jemně za malou perut' a začala ji prohlížet. V tu chvíli už to Drako nevydržela a rozplakala se. Vzlykala a její velké slzy tekly po leskle zelených šupinkách jejího obličeje. Frigga ji jemně objala křídly a přivinula ji k sobě. Chvíli tak spolu setrvaly,

v tichu a téměř bez hnutí, do kterýho vstupovaly pouze tlumené vzlyky. Když ty ustaly, prolomila ticho kmotra. “Stalo se to poprvé, nebo podruhé, že tě popálil?” Drako zavrtěl hlavou ze strany na stranu. “Jak často se to děje?” “Třeba dvakrát týdně” pípla Drako. Frigga se zhluboka nadechla. “Jsi moc statečný, že jsi mi to dokázal říct. Tohle by se žádným drakům dít nemělo. Pokud chceš, můžeš jít žít ke mně do mé jeskyně. Sice nemám tak blízko oceán, ale slibuji ti, že tě nebudu pálit a že u mě budeš mít vždycky jídlo.”

Drako dál zaraženě stál. Nemohl tomu uvěřit. Pohlédl výš, a když uviděl, že kmotřina tvář je zcela vážná a stále jej se zájmem a starostlivostí pozoruje, přikývl a šel si sbalit svoje věci do velké kožešiny. V hlavě mu při tom hučelo, vše se odehrálo tak rychle a on nevěděl, jestli má plakat, nebo být rád. “Co ale Werner? Určitě se na mě bude zlobit, až se vrátí a já tu nebudu.” vzpomněl si najednou. “Nechám mu tady dopis, kde vysvětlím, že budeš bydlet u mě.” To dráčeti stačilo. Po tom, co byli oba hotovi, si Drako přehodil raneček na záda a spolu odletěli pomalým tempem (protože křídlo ho stále bolelo) do jeskyně Friggy.

Tam čekal na Drako zcela nový svět. Útulná jeskyně byla ještě teplá od žhavých uhlíků v ohništi, kolem něhož bylo úhledně poskládané dřevo. Na stolku stála váza s lučními květinami a miska se sušeným lesním ovocem. Jejich vůně se dostala až do nozder dráčete, které překvapením pozvedlo obočí, když zjistilo, že jeskyně může i příjemně vonět. Věci kmotry stály srovnané na dřevěných policích podél stěn jeskyně. “Tohle bude tvůj kout.” ukázala Frigga na volné místo kousek od její kožešiny na spaní. “Můžeš si tam rozprostřít svou kožešinu a já ti vyprázdním nějaké police.” Drako přikývl a oba se dali do práce, až jeskyni přetvořili na příjemné obydlí pro dva.

Frigga se vydávala často na lov a tak, jak slíbila, měl Drako každý den co jíst. Po nějaké době se jej začala ptát, zda by se k ní chtěl přidat, či se s ní jen tak proletět. Žili už spolu pár týdnů a tak doufala, že se Drakovo křídlo již zahojilo. Drako ale pokaždé zavrtěl hlavou, že se na let ještě necítí. I když ji perut' už nebolela, neměla žádnou chuť létat, když to nebylo nezbytně nutné. Kmotra nechtěla na Drako nijak naléhat a tak pokaždé odletěla sama.

Drako si mezitím, co byla kmotra pryč, hrál s klacíky, které našel před jeskyní. Často myslel na Wenera a na svůj život s ním. Vybavovaly se mu různé vzpomínky, kdy se Werner zlobil, křičel, nebo pak chrлил oheň. Vzpomínal i na to, jak dřív, když byl ještě mladší, plakával schoulený pod kožešinou, a jak si později přísahal, že už plakat nebude. A i když věděl, že mu u Wenera nebylo dobře, nic jiného v životě nepoznal. Často ho kvůli tomu přepadal smutek, ale nebyl si vlastně jistý, zda to způsobovaly bolavé vzpomínky, nebo nový život, který se tolik lišil od toho starého, zda se mu stýská po Wenerovi, či zda od všeho trochu. Frigga mu neubližovala a za to byl rád. Ale současně si nebyl jistý, kam teď vlastně patří a jak dlouho tu bude moci zůstat. Nevěděl, zda kmotra někdy neodletí na dlouho, a co se stane, když by se na něj rozzlobila. Co když ho také popálí? A co když se někdy naštvě tak, že uletí na dobro? I tyhle myšlenky bodaly u srdce. Šupiny

i křídla postupně zhojil čas, ale rány v srdci zatím odolávaly a na ně se nachytávaly nové řezavé otázky.

Jednoho dne mu Frigga donesla miskou červeného ovoce, aby se s ním zabavil po dobu, kdy ona poletí na lov do vzdálených plání. Drako si vzpomněl, že dříve ovocem rád maloval a napadlo ho, že by jím mohl vyzdobit jeskyni, zatímco bude kmotra pryč. Až to uvidí, bude jistě mile potěšena. Pařátky na noze rozmačkal ovoce, přidal trochu vody a šarlatová barva spatřila světlo světa. Nejprve začal malovat na stěnu ve svém koutku, to aby se do tvůrčího proudu dostal tam a pro ostatní zdi už bude v opravdovém flow. Maloval nebe i hory, stromy a květiny na zemi i létající draky a ptáky ve vzduchu. Tvoření ho tolik bavilo, že si doletěl i pro další ovoce, aby mohl pokračovat a vyzdobit celou jeskyni. V těch chvílích existoval v jednotě s barvami, proudem i se vznikajícími obrazy. Vdechoval jim život a s nimi pulzoval ve všudypřítomném bytí. Najednou nebyla minulost se svými vzpomínkami ani budoucnost a její otázky. Vše se odehrávalo nyní v symfonii Drakova tvoření. A ten se cítil po dlouhé době skutečně živý.

Když se Frigga vrátila s úlovkem, zůstala stát s otevřenou tlamou před jeskyní. Drako celý od barvy, za to s nadšením v očích ji ihned začal vyprávět o svém kreativním počínání: "Kmotři, podívej, co jsem pro nás udělal! Nestačila mi barva, tak jsem musel do lesa pro ovoce a letěl jsem!" Chtěl dál pokračovat, ale kmotra mu skočila do řeči: "To je fajn, že jsi letěl, ale podívej na tu podlahu!" Drako úplně zapomněl, že když mačká ovoce pařáty na noze, že mu tam barva zůstává, a tak celá podlaha byla poseta červenými řápotami. "Ach, bohové! To budeme mýt alespoň týden!" vyhrkla ořesená kmotra. Rudá barva teď nebyla jen na povrchu Drakova těla, ale zaplavila celý jeho vnitřek. Vzal miskou s barvou a mrštil s ní na nejbližší zeď. Ovocná směs na ni vytvořila velkou kaňku připomínající netopýra. "Jsi pitomá! Nesnáším tě a tu tvoji načančanou jeskyni! Nech mě už konečně být!" Křičela Drako z plných plic. Než se stačila Frigga vzpamatovat, dráče vylétlo z jeskyně a ani se neohlédlo.

Kmotře teprve teď došlo, co se doopravdy stalo. Drako ji chtěl potěšit. Konečně měl z něčeho radost, konečně dělal to, co ho moc baví a ona se starala jen o ušpiněnou podlahu. Ach, jak by to chtěla vzít zpátky. Vylétla z jeskyně ven, ale po dráčetí ani stopa. Zamířila do lesa, letěla mezi stromy i vysoko nad ně, přes louku k potoku, k vysoké hoře, ale Drako nikde. S hořkými výčitkami se vrátila do jeskyně. Obtěžkaná obavami chodila sem a tam a přemýšlela, co dělat. Doufala, že jí Drako věří a že se vrátí zpět. Přála si, aby věděl, jak moc je pro ni důležitý a že jí na té podlaze vlastně vůbec nezáleží. Že si z celého srdce přeje, aby byl Drako v pořádku a aby byli zase spolu. Usnesla si, že až se znovu shledají, bude mu více dávat najevo, že je pro ni důležitý.

A aby to dokázala co nejdříve, rozhodla se, že domaluje zbývající místa na stěnách jeskyně. Nasbírala ovoce, namíchala barvu a pustila se do kresby. Pravda, neměla zdaleka tolik nápadů jako Drako a její kresby neoplývaly takovou lehkostí jako jeho. Teprve teď si totiž všimla, jak detailně a přesně zobrazil snad celé jejich okolí na kamenné zdi. Ale cítila odhodlání stěny domalovat, i kdyby měla celou podlahu ještě více zamazat.

Drako mezitím stále divoce mával křídly a letěl přímo vpřed. Netušil, kam letí, ani ho to nezajímalo. Chtěl být jenom hodně daleko. Zlobil se na kmotru, na obrazy, které namaloval, na sebe, že mu to není jedno, ale že se opět nechal zranit někým druhým. Tím, že doufal, že bude kmotra jiná, že jí třeba jenom trošku na něm bude záležet. Už tu chybu nesmí zopakovat. A pak se zase ozvala ta nejřezavější myšlenka - co když za to může on sám? Vzpomněl si na Wenera, který mu jednou řekl, že si popálení zasloužil. V tu chvíli rudá barva v Drakovo hlavě ještě víc zaplápolala. Jak rád by teď něco rozbil. Podíval se dolů na zem, zda nespátrí něco, co by mohl zničit.

Po chvíli uviděl dvě ztrouchnivělé klády a tak se snesl k nim. Popadl klacek a vší silou do nich začal bušit, až kolem létaly ostré třísky. Bil klackem tak zuřivě, jako by chtěl ze sebe dostat veškerou zlobu, všechen vztek i zklamání za každý drásající moment svého života. Lesem se odrážely rány klackem, a chrčivé hlasité výdechy, když Drako udeřila obzvlášť urputně.

Po několika minutách a dvou rozdrcených kládách padl vyčerpáním k zemi, kde těžce oddychoval. Na chvíli zavřel oči. Když je znovu otevřel, všiml si, že jej pozoruje pár bílých očí patřících k černému vyzáblému tělu podobnému koni s dlouhými kožnatými křídly. "Na co civíš?" okřikl to stvoření neurvale Drako. "Promiň, nechtěl jsem tě rušit." odpověděl zcela klidně testrál. "Bydlím tady nedaleko, slyšel jsem rány a nevěděl, odkud pochází. Ale teď vidím, že jsi musel rozbít alespoň dvě klády, abys ze sebe dostal všechen ten vztek." Odmlčel se a pak pokračoval přátelským tónem: "Když bys potřeboval další, jsou ještě za kopcem. Ale je nad nimi vosí hnízdo, tak si je raději dej od něj dál, aby tě u toho nepoštipaly, nemají rády takový hluk."

Draka jeho reakce vyvedla z míry. Chvilí se na testrála nevěřícně díval a pak se opatrně zeptal: "A Tobě to nevadí?" Ihned ale své otázky litoval, protože nechtěl na sobě dát znát, že by mu na odpovědi toho zvláštního zvířete jakkoliv záleželo. "Mně ne," pokrčil křídly testrál. "Určitě máš pro svůj vztek důvod, tak proč si ho nevybít na ztrouchnivělém dřevě. Lepší než ublížit někomu nebo sobě." Opět se rozhostilo ticho. Bylo slyšet jen šumění listů a vzdálené ptačí vokály.

Mlčení prolomila sotva slyšitelná Drako: "Někdy mám pocit, že by mi nestačilo všechno dřevo na světě." Testrál poprvé zvažněl a tichým zarmouceným hlasem odpověděl: "To musí být něco strašného, co prožíváš. Nejradši bys rozmlátil všechny stromy, ale stejně by to nebylo dost, aby to vyjádřilo, co se v Tobě děje, aby to odlilo to utrpení." Drako na sucho polkl a podíval se testrálovi do očí. Viděl v nich upřímný zájem a možná pochopení něčeho, co ani neřekl, jeho bolesti, která mu pulzovala tělem. Stál bez hnutí a poprvé měl pocit, že jeho řezné rány někdo vidí. Cítil se obnaženě, ale zároveň na ně najednou nebyl sám. Sdílel je s někým druhým. S někým, kdo jeho zranění vidí, ale nesoudí je ani jeho, nezavrhne ani nezlehčuje.

"Už si ani nepamatuji, kdy to začalo, ten vztek." řekl po chvíli Drako a podíval se stranou. "Chceš mi o tom povědět víc?" zeptal se testrál a přešlápl si, aby se dostal do pohodlnějšího postoje. A tak dráče vyprávělo celý svůj příběh, o Wenerovi a jejich společném životě, o popáleninách, hladu i nepořádku, o Frize a její jeskyni a také o červené barvě, stěnách a podlaze.

Testrál zaujatě poslouchal a občas u toho kýval hlavou. Když Drako skončil, zeptal se: "Nějak nerozumím, proč jsi ale utekl od Friggy. Jasně, naštvalo tě, že místo, aby ocenila tvoje malby, starala se o zašpiněnou podlahu. Ale proč tě to tak rozzlobilo, že jsi z toho musel utéct?" "Prostě mě to strašně rozčílilo! Co mi má co říkat, co smím a co ne!" vykřiklo dráče a mělo co dělat, aby svůj vztek ukočirovalo. "Strašně tě to rozčílilo!" opakoval testrál a hlasitostí neměl daleko k dráčeti. "Tak moc, že jsi zahodil tu barvu a utekl! Chm, pořád to ale nechápu. A neměl jsi třeba v tu chvíli pocit, že už jí na Tobě nezáleží? Že už tě třeba kvůli té barvě nemá ráda?" Drakovi se sevřel hrudník i krk. Chtěl protestovat, že mu je Frigga úplně ukradená, ale hrdlo ho zradilo. Bylo tak ztuhlé, že nedokázal vypustit ani hlásku.

Testrál si všiml, že jeho společník najednou zamrzl, a tišším tónem pokračoval. "Víš, když se nám dějí špatné věci, naši duši to zraní. Ohne se, nebo dokonce zapomene, kým doopravdy je, a pak snadno uvěříme tomu, že je s námi něco špatně. Nebo dokonce, že jsme sami špatní. Nebo že si zasloužíme lásku, jenom když nic nepokazíme, nebo dokonce ani pak ne. To je všechno projev bolavé duše. Když ji vyléčíme, zjistíme, že nic z toho nebyla pravda, jenom projev zranění. Když tě Werner bil, tvoji duši to zranilo a proto uvěřila, že si lásku musíš zasloužit, že ji nemůžeš mít jen tak. Možná že když se na tebe kmotra zlobila, připomněla ti tenhle pocit, a proto tě to tolik naštvalo. Koho by to nenaštvalo cítit se nemilovaně. Ale tohle není o tom, co řekla Frigga. Záleží hlavně na tom, jak ty jsi její slova pochopil." Poslední dvě věty Draka pořádně popudily. "Jak to může být o mně? Frigga se zlobila jako první! To ona za to může!" "Máš pravdu, mohla být k tobě laskavější. Ale kdyby tvoje duše nebyla zraněná, neslyšela bys v tom žádné odmítnutí, bylo by to celé jenom o podlaze. Prostě bys jen řekla 'promiň' a šla pro hadr."

Drako z toho úplně ztumpachověl. Tenhle testrál byl fakt podivné zvíře. Věty, které říkal, mu v hlavě spíše šuměly, než že by dávaly smysl, ale Drakovo tělo na ně reagovalo a absorbovalo je do sebe jako nějakou kmotřinu mast. "No a co s tím teda podle tebe mám jako dělat, když jseš tak chytřej?!" opáčila po chvíli nabubřele, aby si tenhle šílený kůň nemyslel, že se jí dostal pod kůži. Testrál se usmál a zaševelil: "To je ta správná otázka! Jestli chceš, můžu Ti to ukázat." Pak ale náhle zvažněl. "Ale nebude to lehké. Budeš k tomu potřebovat spoustu síly a trpělivosti a bude tě to stát nějakou bolest. Ale slibuji ti, stojí to za to! Drako se těch slov trochu polekal a hned své otázky zalitoval. *Vždyť přece se nemá nikterak špatně. Je teď sám, takže si konečně může dělat, co chce. Rozbíjení dřeva nebo malování by ho určitě zabavilo na dlouho. Cítí se v pohodě. Zraněná duše ... třesky Thórovy plesky, určitě to ten blázen říká všem!* Ale tělo ho nepouštělo, aby si zaťukal na čelo, otočil se o 180° a řekl si, že do téhle části lesa se už nikdy nevrátí. Proč ho sakra tělo neposlouchalo?

Po chvíli mlčení promluvil opět testrál: "Chápu, že to není jednoduché rozhodnutí. Když léčíme svoji duši, často narazíme na staré rány, ale pak, když se zhojí, můžeme žít najednou svobodně od minulosti a otevíráme se úplně novým možnostem." Drako nechtěla vypadat zbaběle a přeci jenom ji napadlo, co když na téhle hatlamatilce bude něco pravdy. Posbírala všechnu svou

kuráž a pevně řekla: "Tak mi to teda ukaž. Prosím." Testrál se znovu usmál a v očích mu zajiskřilo. "Poleť za mnou."

Oba se vznesli do nebe a letěli za sluncem. Vítr jím hvízdal do uší a slunce ohřívalo jejich hřbety. Drako se brzy zadýchal, protože nebyl zvyklý létat. Za to testrál elegantně plul vzduchem jako by to pro něj bylo to nejpřirozenější, co může dělat. Evidentně si let užíval. Za to Drako se za ním potila. Konečně testrál začal klesat. Drako si všimla, že les pod nimi výrazně zhoustl a napadlo ji, zda se do něj dostane vůbec nějaké světlo, když se větve stromů navzájem proplétaly tak, že přes ně nebylo nic vidět. "Tamhle to je!" zvolal vedoucí jejich poutě a ukázal na skulinu mezi korunami sotva dost velkou, aby jí prolétli. "Auvajs!" zaúpěla Drako, když se jí snažila protáhnout. Testrál si jí ale nevšiml a pokračoval svým akrobatickým letem, kdy se mrštně vyhýbal ostnům a dlouhým větvím.

Konečně přistál na zemi, na malé mýtince, kterou lemoval kruh vzrostlých dubů. Všude na zemi ležely žaludy a uprostřed stála kamenná studna. Vedle něj teď přiletěla a postavila se udýchaná Drako. "Si - - bude - me - - hrát - na - Rumcajze-ufff, nebo co?" ušklíbla se mezi funěním. "Ne" zasmál se testrál. "Ale toho jsem měl rád, když jsem byl ještě mládě. Nicméně, jsme tu kvůli tomuhle" a pokynul směrem ke studni. "Bezva, umírám žízní" zahekala Drako. "Tahle voda ale není na pití. Nebo alespoň zatím." vysvětloval okřídlený kůň. "Do téhle studny se chodí dívat." "A proč?" nechápalo dráče. Testrál se znovu usmál. Líbilo se mu, že je jeho společník takový zvědavý. "Protože se v ní zjevuje pravda." Drako po něm švihla pohledem, ale viděla, že se tváří naprosto vážně a tak si nechala svou rýpavou poznámku pro sebe. "Tvůj úkol je podívat se do studny." "To je celé?" zapochybovala ta mladší z nich. Testrál zaváhal. "Vlastně ne. Tvůj úkol je podívat se do studny a najít k sobě soucit." Drako zapochybovala, zda to byl dobrý nápad následovat sem úplně cizí podivné zvíře. *Co když je to všechno kravina a ten praštěný pegas si z ní celou dobu jenom střílí? A co je to vlastně ten soucit?* Nikdy to slovo neslyšela. Zvědavost vyhrála nad pochybami a tak se svého průvodce doptala. Ten jí ochotně odpověděl: "Soucit znamená, že když uvidíš utrpení druhého, neutečeš od toho. Naopak se přiblížíš, jakoby ses chtěla podívat jeho očima a současně ho obejmout celým svým srdcem." "Ale co když to nedokážu?" "Budu tady celou dobu s tebou. I kdybys to nedokázala, nevadí, už dnes si ušla kus cesty a na všechno máš dost času. Soucit se obvykle nenaučíme za jedno pozdní odpoledne." Testrál se na ni vlídně díval. Drako tomu příliš nerozuměla, ale z jeho slov neměla pocit tlaku, naopak. A navzdory svým vlastním pochybám se s ním cítila bezpečně. *Tak dobře, půjdu do toho*, odhodlala se.

Přistoupila ke studni. Znovu zaváhala, zda to celé není jenom bláznovství, ale už se dostala tak daleko, že by byla škoda celý ten nevšední zážitek zahodit. Naklonila se a podívala dolů do nitra studny. Asi dva metry pod sebou spatřila klidnou hladinu. Voda ji hypnotizovala, ale nic v ní neviděla. A najednou se z hlubiny přímo uprostřed hladiny začal vynořovat obrys. Drako mhouřila oči, jak se snažila rozpoznat přicházející obraz. Obloha obrysu narušoval dlouhý výčnělek vlevo a nahoře se vyostřovaly dva výstupky, z každé strany jeden. *Ocas a křídla!*

“Ale to jsem, to jsem já!” vydechla Drako. “Akorát o dost menší...” “Mhm” zamumlal testrál. “Co vidíš dál?” V tu chvíli se Drako roztřásla. Hlas se jí chvěl, přesto dokázala pokračovat: “Wenera. Jak na mě křičí. Ted’ mě udeřil!” Náhle odvrátila hlavu od studně. “Už nechci! Nemůžu na to koukat!” Testrál pokýval hlavou. “Podívej se sama sobě do očí. Potřebuješ zjistit odpovědi na tvoje otázky, zda to byla tvoje vina, nebo ne. Podívej se na sebe, ať se to konečně dozvíš.” Drako tiše zasténala a otočila hlavu opět do studny, aby našla pohledem oči svého malého já.

Ten okamžik se jí vryl do srdce jako vystřelený šíp. Neviděla malou budižkničemu, jakou čekala a jaké se obávala. Místo toho viděla nevinné mládě žijící v utrpení, zoufalé a zmatené, toužící po lásce a po přijetí. Mládě, které neudělalo nic špatně, nic, čím by si cokoli z té tvrdosti zasloužilo. Dráčka, se kterým nebylo nic v nepořádku, jen se ocitl v krutých podmínkách a netušil, jak z nich ven. Všechna bolest, kterou kdy zažila, se nyní vrátila zpět. “Jsem tak malá.” vzlykala. “Je mi to tak líto.” Ležela opřená o okraj studny a celým svým tělem plakala.

Po chvíli se tělem začal rozlévat neotřesitelná myšlénka: *Nebyla to moje chyba*. Náhle smutek vystřídal vztek na Wenera a Drako cítila v každé své buňce, že musí něco udělat. Musí to malé dráče zachránit! Zvedla hlavu a bojovým hlasem zakřičela do studny: “Ty hajzle! Měl jsi se o mě starat, ne mě ničit!” Následovalo další sesunutí těla na zídku a další pláč.

Druhá vlna vzteku na sebe nenechala dlouho čekat. Hněv ji nutil konat. Otočila se na testrála: “Já ji tam nenechám! Nemůžu, vždyť ji to úplně zabíjí zevnitř!” Testrál přikývl. “Tak dobře. Běž za ní a pomoz jí.” Drako se bez zaváhání vrhla do studny.

K jejímu překvapení nedopadla do vody, ale do své staré jeskyně, kde bydlela s Wernerem. Ten právě stál nad malou Drako, která se choulila v koutě jeskyně na své kožešině. Velká Drako tam najednou stála jako třetí postava, divák, před nímž se odehrává scéna z jejího raného dětství. Z jejího hněvu se stala síla postavit se za sebe, meč, brnění, aby už nikdy nedovolila nikomu jí ubližovat. “Nech jí.” pronesla pevným hlasem. Werner za ní otočil hlavu a ušklíbl se. “Co mi má taková nula jako ty mluvit do života?” utrousil a šklebil se ještě víc. “To ty jseš nula.” opáčila Drako, která najednou měla v hlavě jasno. “Já ti na chvíli uvěřila, ale tomu je konec. Tamhle se krčí dráče, které za nic nemůže. Chtělo si jenom hrát. Mít lásku od tebe. Prostě se mít hezky. Ale to tys nedokázal. Ničil jsi mě každý den a já ti uvěřila, že to je moje chyba, že já jsem špatně. Ale to už nedovolím!” zakřičela a vystartovala ke svému malému já do rohu jeskyně, popadla jej za ruku a utíkala s ním pryč.

Běželi spolu mezi stromy, vyhýbali se kořenům, ostrým větvím a ani se neohlédli. Zastavili se až hluboko v lese. Obě udýchané, ale s bláznivou úlevou. Velká Drako se podívala na malou: “Už to nebudeš muset snášet. Nedovolím to.” Pak se k ní nahnula, položila jí ruce na ramena a očima se setkaly. “Nic z toho nebyla tvoje vina. Promiň, že jsem tomu uvěřila. Ty jsi jenom malé mládě, které si zaslouží lásku a péči. A taky ji dostaneš. Najdeme Friggu a tam budeme žít.” Po posledních slovech se objaly. “Moc se ti omlouvám, že jsem mu uvěřila takovou lež. Jsi dobrá, a zasloužíš si hezký život! Nikdy o tom nepochybuji!” Opakovala velká Drako té malé, aby snad

žádné ze slov někam neuteklo. Ty věty spolu s objetím jim oběma tekly doprostřed hrudníku, kde působily jako jemná gáza či hojivá mast.

“Drako!” zavolal najednou testrálův hlas z nebe. “Vlož si svoje malé dráče do sebe, do svého srdce a pak vyleť vzhůru ze studny.” Drako tomu příliš nerozuměla, ale zavřela oči, roztáhla přední tlapky a její malé já skočilo doprostřed její hrudi. Byly teď úplně spolu, jedna bytost. Drako vnímala, že se jí vrátily pocity, které mívala dříve, ale které jí už nějakou dobu byly hodně vzdálené, cizí. Pociť, že má chuť malovat a létat, že má ráda borůvkový koláč a drbání na hřbetě, že ji zajímá, co je na konci lesa. Také cítila, že zažila opravdu těžké věci, které možná málokdo pochopí, ale že ona je tu pro sebe, s pochopením, soucitem a vědomím, že to, co zažila, k smrti bolelo, ale nevypovídá nic o její hodnotě ani o tom, co si zaslouží.

Jako znovuzrozená letěla vzhůru. Čím více se přibližovala k nebi, tím více v něm poznávala vodní hladinu. Prolétla jí úplně suchá a ocitla se zpátky na malé mýtině mezi statnými duby s kamennou studnou a testrálem, který na ni trpělivě čekal.

“Skvělá práce, Drako!” ocenil ji její průvodce a roztáhl křídla, aby jí nabídl objetí. Drako se vyčerpaně usmála a objetí přijala. Nohy se jí podlamovaly, ale cítila se lehce a v hrudníku měla teplo. “To byla teda jízda” vydechla, když se pustili. Testrál uznale přikývl: “To rozhodně.”

II.

Na mýtině v hlubokém lese, na niž lidská noha nikdy nevstoupila, stáli malý drak a testrál. Jeden by si myslel, že ti dva tvorové nemohou mít nic společného, a přesto spolu právě zažili něco nevšedního. Ten menší z nich dokázal překročit svůj největší strach a místo něj si do srdce vrátil svou malou zraněnou část.

Nyní se otočil směrem, kudy sem před dobou, která se zdála jako týden, přiletěl. Roztáhl křídla a chtěl se vydat cestou zpět, když ho testrál zadržel. “Ještě počkej! Podívej se támhle...” Kopytem ukázal na studnu, která nyní bublala a vycházela z ní tmavá pára. “To znamená, že ještě nebyla vyjevena celá pravda.” “Cože?” podivila se jeho společnice. “Jak je to možné? Vždyť jsem našla sebe i ten, jak se mu říká, skroucit.” “Soucit” usmál se testrál. “To ano, ale ještě něco asi potřebuješ vědět. Neboj, jsem tu s tebou a nejspíš už to nebude nic dlouhého.” “Grrrrmm” zaskuhrala Drako, měla všeho akorát dost a nejradši by se někam schoulila a dala si velký koláč. Přesto se otočila směrem ke studni a s posledními zbytky síly a kuráže se šla ponořit do dalšího výjevu, který si pro ni studna připravila.

Opírala se o kamenný okraj a dívala se přímo dolů skrze popelavý kouř, který ji štípal do očí. Zamžouřila jimi a najednou se pára rozplynula a vodní hladina začala modelovat nový obraz. “Hm, vidím asi zase nějaké dráče, ale já to nejsem.” Testrál napjatě poslouchal, co bude Drako popisovat dál a jen dodal: “Pozoruj ho, zda ti bude někoho připomínat.” Drako chvíli tiše dumal a pak vykřikl: “Už to mám! To je Werner, když byl malý. Ale proč se mi” věta skončila v půli a pak následovalo jen napjaté ticho, jejímu řečníkovi totiž v tu chvíli vyschlo hrdlo. Testrál stiskl o sebe pysky. Vlastně by ho to ani nemuselo příliš překvapovat. Viděl, jak jeho malý přítel najednou těžce

oddychuje, jeho tělo se rychle zvedalo a zase klesalo opřené o kamennou zídku. "Co se tam děje, Drako?" zeptal se jemně. "Bije ho. Nějaký velký drak bouchá do malého Wenera a teď ho dokonce popálil. A letí někam pryč. A Werner.... Werner..." Drakovi se začal lámat hlas a jeho slova se chvěla. "tam leží v koutě a pláče. Jako kdysi já."

Do studny napadalo ten den mnoho slz. V okamžiku, kdy Drako viděla Wenerovo dětství, jich bylo jen o trochu méně, než když tam viděla to svoje. Werner zažíval, tak jako ona, hrubost, samotu, nedostatek péče a minimum pochopení. Trpěl podobně jako ještě nedávno ona. Když se Drako před nějakou chvílí zlobila na Wenera, myslela si, že ho bude už navždy jen nenávidět. Teď ale k tomu přibyl ještě další pocit - lítost.

"To je prostě strašné." vydechla po chvíli. Černý pegas mlčky pokýval a pak dodal: "Werner zažil kruté zacházení. Jeho duše se zlomila a nenašla cestu zpět. Ale i on měl možnost svou duši hojit, ale nevyužil ji. Nebo alespoň zatím. A tak to, co sám zažíval, poslal dál tobě. Staral se o tebe, ale jeho zranění mu neumožnila být vlídnější, chápavější nebo radostnější."

"Ale jak se může něco takového dít?" ptala se Drako a moře hořkosti v jejím hlase rozvlnilo vodní hladinu až se z ní uvolnil obláček tmavé páry. Pod ním se začal rýsovat nový obrys. "Obraz se zase mění!" vydechla Drako. "Vidím někoho jiného....malého draka. Vypadá jako ten, který vychovával Wenera, jen mnohem mladší. Leží v příkopě a prší na něj. Ale proč tam leží? " Testrál se zhluboka nadechl: "Pozoruj ho." "Pořád tam leží. Teď někam jde..., schovává se před deštěm pod strom. A něco hledá.... Možná lepší úkryt." "Má kam jít domů?" zeptal se opatrně pegas. Drako se vši silou snažila vyčíst odpověď z obrazu. "Ne." šeptla nakonec. "Je tam sám." Hořkost v jejím těle ztěžkla. "To muselo být... strašné..." uvažovala skoro neslyšně a krk i hrudník se jí stahovaly v nepříjemné kovové uzly. *Byl tam sám, nikoho neměl... To je snad ještě horší než...* V jejím těle náhle zavála teplejší myšlenka, která začala uzly malinko povolovat: *Přežil to.* Vzduch jí teď mohl volněji projít hrdlem. Normální hlasitostí tedy dodala: "Ale dokázal se o sebe postarat, přežil. To je skoro obdivuhodné." "Ano," přitakal testrál. "Ale zřejmě k tomu, aby to dokázal, se hodně obrnil, byl k sobě tvrdý, přísný, přestal cítit emoce. Vzdal se soucitu k sobě, nepoznal laskavost a tak podle těchto hodnot, které mu umožnily přežít a které znal, vychovával Wenera." Když domluvil, obraz se pomalu rozplynul, až zůstala jen klidná vodní hladina. Drako ještě chvíli čekala, zda studna ještě něco vyjeví, ale pozorovala už jen svůj vlastní odraz.

Nakonec se pomalu zvedla a obrátila se na svého tichého průvodce. "Takže, Werner za to nemůže, jaký byl? A ten, kdo ho vychovával taky ne, protože když vyrůstal, byl úplně sám a aby to zvládl, stal se tvrdým, krutým. To mu pomohlo, ale pak ta samá tvrdost ubližovala Wenerovi a pak i mně. Není to tedy vlastně ničí vina...." přemýšlela nahlas Drako a její vnitřnosti dělaly kotrmelce. Vždycky si myslela, že to přeci musí být něčí vina...Nejprve její, pak Wenera a teď se i ta rozplynula jako předtím kouř nad studnou.

"Ale..." zarmoutila se Drako a její obličej se najednou celý stáhl. "Co když budu jednou jako oni?" "Řííz" skoro slyšela, jak se jí otázka zaryla do srdce jako ledová dýka. "Víš, Drako" začal testrál a podíval se přímo na ni "máš pravdu, že to není ničí vina. Ale současně oba draci nesou

odpovědnost za svoje jednání. Byli zranění, to ano, ale oba se mohli pít po uzdravení. Ani jeden to neudělal, oba zůstávali se svou bolestí a vztekem dál a vybíjeli si je na slabším. Ale ty to tak už nemusíš dělat. Ty ses podívala do studny a našla znovu spojení se sebou, tvoje duše se narovнала. Víš, jaké to bylo něco takového zažívat a můžeš se rozhodnout jinak. Můžeš žít, jak ty si přeješ.”

Drako na chvíli zavřela oči. Dnes se toho tolik stalo. To, jak chápala svůj život se obrátilo vzhůru nohama a ona teprve po špičkách našlapovala na novou půdu pod sebou. Ale tahle nová půda byla pevná, voněla sladce a jemně a tělo se v ní příjemně uvolňovalo jako čerstvě vyklopený pudíng. Nadechla se zhluboka té lahodné vůně, narovнала záda a s úlevou vydechla: “Tak já si přeju...cítit se hezky.” Testrál se usmál. “To je skvělé přání.”

Slunce už zapadalo, když letěly zpět do lesa, kde se poprvé setkali. Drakovi přišlo, že muselo uběhnout mnoho hodin. Nikdy by ho nenapadlo, kolik se toho může odehrát v tak krátkém čase. Po nějaké době spatřil ze vzduchu dvě rozmašírované klády. Byli na místě. Pomalu se snesli na zem.

“Přišel čas se rozloučit,” pronesl mezi šuměním větví testrál. “Co když se na mě Frigga ještě pořád zlobí?” zeptal se Drako a jeho hlas prozrazoval skutečné obavy. “No, tak to budeš muset asi umýt tu podlahu.” odpověděl testrál vážně. Podívali se na sebe a rozesmáli se. *Je možné, aby se kmotra zlobila jen kvůli podlaze?* Pohrával si s myšlenkou Drako. *To by znamenalo úlevu...* Zasníla se, jaký to je vlastně pocit, když tě někdo má rád, i když něco provedeš... V hrudníku se jí rozlilo teplo a najednou se v něm vytvořilo více místa, dokonce se dokázala zhluboka nadechnout a dech lehounce a snadno roznášel to příjemné teplo po těle. “Myslíš, že mě má Frigga ráda i tak, i když jsem pomazal tu podlahu?” tázavě se podíval na testrála. “Snad ano. Ale víš, dospělí také dělají chyby. I kdyby se na tebe Frigga dál zlobila, i kdyby cokoli strašného udělala, nemění to nic na tom, že ty jsi dobrý. Jenom si zašpinil podlahu. Jak na to tvá kmotra zareaguje na tom nic nemění.” Drako poslouchal a cítil, jak mu tlouče srdce. Nic z toho, co jeho průvodce povídal neřezalo ani nebodalo. Spíše naopak, hladilo a uvolňovalo. “Přál bych si tomu věřit.”

Rozloučili se jako přátelé. Oba věděli, že spolu zažili něco výjimečného, co je bude v životě ještě provázet. (Objali se a Drako očima poděkoval za to, že mu testrál umožnil podívat se do studny, kde našel nejen odpovědi, ale i kus ztraceného sebe sama.) Pak vyrazil domů.

Jen poslední sluneční paprsky svítily, když spatřil kmotřinu jeskyni. Pohled na ni vyvolal touhu být zase u Friggy a současně nejistotu, co ho nyní čeká. Přál si žít s ní, to věděl a cítil, ale bál se, jak ho po tom všem přijme.

Měkce přistál před vchodem. Frigga, která v jeskyni dokončovala poslední malbu, uslyšela zakřupání kamínek a hned vyběhla ven. Když se spatřili, Drako ztuhl nervozitou a zůstal bez hnutí

stát. Frigga se naopak rozběhla k němu, roztáhla tlapy i křídla a všemi čtyřmi předními končetinami ho objala. Slzy jí tekly po tvářích a po chvíli promluvila: "Ach, Drako, tak moc mě to mrzí! Neměla jsem řešit tu podlahu, ale poslouchat tě. Kdybych mohla vrátit čas, řekla bych ti, že to je báječné, že jsi zase maloval a že mě těší, když děláš to, co máš rád. Ty jsi pro mě mnohem důležitější než všechny podlahy všech jeskyní na světě. Mám tě moc ráda a omlouvám se ti." Drakův strach se vlivem kmotřiných slov pomalu ale jistě rozpouštěl. Skoro tomu nemohl uvěřit, ale objetí bylo tak příjemné, že dodávalo vyřčeným slovům na váze, až je nakonec přestal zkoumat a ponořil se do pocitů hluboké úlevy.

Když se pustili, Drako si všiml kmotřiných maleb a překvapením se mu otevřela tlamička. Frigga si toho všimla, zasmála se a povídá: "Když jsi odletěl, teprve jsem zjistila, jak jsou ty obrázky krásné. A protože mě mrzelo, že jsem je neocenila hned, řekla jsem si, že v nich budu pokračovat, jako takové naše společné dílo." zubila se. Drako se s úžasem rozhlížel, kolik toho stihla pomalovat. "Ale proč jsi nechala támhleto stěnu volnou?" tázalo se dráče a ukázalo na poslední volnou zeď u nohou kožešin na spaní. "Abychom ji mohli domalovat spolu" pronesla kmotra vesele. "A nebudeš se zlobit, když u toho zamažu podlahu?" zeptal se opatrně Drako. "Mm" zavrtěla hlavou Frigga. "Ani kdybys zamazal všechny stěny a strop." Drako se usmál. "Tak jo. Ale možná bychom si k tomu mohli vzít hadr..."

Když si šli v noci lehnout, domluveni, kde, co a jak namalují, dali si poprvé kožešiny k sobě a drželi se křídlem za křídlo. Drako se cítil v klidu a v bezpečí. Teď už rozuměl tomu, že se Frigga to odpoledne zlobila jen kvůli flekům na podlaze, a i když se zlobila, přesto ho stále měla ráda a přála si, aby byli spolu. Malá Drako jí spokojeně spala v srdci, s pocitem, že i když se jí děly těžké věci, je v pořádku taková, jaká je, a že může mít před sebou život, jaký bude chtít.

Už se jí klížila víčka, když se ještě zeptala: "Kmotři, co kdybychom se někdy spolu proletěli? Chtěla bych ti vyprávět, co se mi stalo u jedné studny..." "To víš, že ano" usmála se kmotra. Přivinula se k dráčeti blíž a obě spokojeně usnuly.